

ПЪСЕНЬ НА ЖЕНАТА

Днесъ тревожния покой
дебне въ малката ни къща,
Стихна боя, мили мой,
ала ти се не завръщашъ.

А те молихъ, плакахъ азъ,
ти защо не ме послуша?
Тръгна. Въ стаята тогазъ
стана тихо и задушно.

Само моето сърдце
чувахъ какъ тревожно бие
и протегнала ржце
искахъ пакъ да те открия. . .

Азъ ревнувамъ, Фернандесъ,
мразя даже тази дума
„свобода“, която днесъ
те увлѣче тъй безумно.

може би си правъ, нали?
може би си правъ, любимий,